

Aksel Larsen: I hvert fald har „Land og Folk“s boghandel solgt eet eksemplar, for jeg har købt mit eget eksemplar dér; jeg er jo ikke i den situation, at jeg får bogen tilsendt af det ærede medlem hr. Lars M. Olsen for amerikanernes regning.

Men det, jeg har spurgt det ærede medlem om, er: Hvor mange penge har det ærede medlem fået af amerikanerne til sin forlagsvirksomhed her i Danmark eller af organisationer, som man ved er forbundet med amerikanerne? Det er det enkle spørgsmål, jeg har stillet; jeg har ikke stillet et spørgsmål om, hvor man kan købe bogen. Det ærede medlem ved godt, at det er minimalt, hvad der sælges af denne bog i forhold til, hvad det ærede medlem forærer gratis væk.

Justitsministeren erkender, at den ordning, mellem skytteforeningerne og kriminalpolitiet, jeg har talt om, har eksisteret siden september 1950, og ministeren retfærdiggør den med, at det kan jo ikke nytte noget, at skytteforeningerne, som besidder våben og ammunition, har medlemmer, som ikke vil kunne opnå våbentilladelse. Nej, det kan være meget rigtigt, men dels har man ikke før haft sådanne ordninger, og politiet har ikke før anset dem for nødvendige, og dels fremgår det udtrykkeligt af skytteforeningernes cirkulære, at det ikke drejer sig om at få at vide af politiet, om den ene eller anden person vil kunne opnå våbentilladelse, men det drejer sig om at få kendskab til folks politiske anskuelser. Det er det, der fremgår af cirkulæret. Ministeren siger, at det er uheldigt formuleret, og jeg er enig med ministeren; hvis man ville skjule sine hensigter, er det rigtigt, at det er uheldigt formuleret. Men det udtrykker ganske bestemt meningen med den aftale, der er truffet, og det er ikke, fordi kommunisterne er så syge efter at komme ind i skytteforeningerne. Grundlaget for cirkulæret, som det er angivet, er hult og falsk. Der står, at kommunisterne sniger sig ind i skytteforeningerne for at få lejlighed til at øve sig i våbenbrug, en af disse forfærdelige, idiotiske skrøner, der cirkulerer i hundredvis i dette land, men jeg tvivler såmænd ikke på, at det ærede medlem hr. Arnth Jensen er naiv nok til at tro på det og så sætter sig i bevægelse og siger: så må vi have kriminalpolitiet til at afgøre, hvad der skal være foreningsfrihed i dette land. Det er klart, at justitsministeren som minister i en venstre regering er nødt til at sige, at ministeren ikke anser cirkulæreordningen for udemokratisk; hvad er der andet at gøre? Man kan dog ikke stå op på folketingets talerstol og anklage

det ærede medlem hr. Arnth Jensen for ikke at være demokrat.

Angående personkartoteket siger den højtærede minister, at dér tager jeg fejl; politiet fører ikke kartotek over borgernes politiske anskuelser, og ministeren begrundet dette med, at intet politi kan eller vil løse denne opgave. Nej, det ved jeg forsåvidt godt. Man har set eksempler på, hvor dårligt det gik, da man forsøgte at løse opgaven. Der var 80 000 i politiets kommunistkartotek, da tyskerne marcherede ind i Danmark den 9. april 1940. Så mange medlemmer har det kommunistiske parti aldrig haft før 1940, så det er ganske tydeligt, at politiet har haft dårlige meddelere, når der har været for mange med. Jeg kender også en hel række navne, som var i dette 80 000 personer omfattende kommunistkartotek, gode og efter officiel sprogbrug herhjemme agtede borgere, som aldrig har haft fjerneste berøring med kommunisterne eller deres anskuelse og med partiet, men de var alligevel havnet i det politiske kartotek. Det drejer sig ikke om, hvorvidt politiet kan løse sin opgave eller ej, men om det udfrare eller mindre dårlig vilje forsøger at lave et politisk kartotek. Ministeren må undskylde mig! Når vi konkret ved, at politiet lavede sådanne kartoteker før krigen, og når vi konkret ved, at den 9. april brændte man praktisk talt alt, hvad man havde af kartoteker på politikgården — i hvert fald hvis man på dette punkt skal tro Thune-Jacobsen, det ved jeg naturligvis ikke om man kan. Men eet kartotek brændte man ikke: kommunistkartoteket. Når man ved, at sådan var det i fortiden, så må ministeren undskylde mig, at jeg ikke fæster lid til påstanden om, at politiet ikke nu registrerer medborgerne efter deres politiske anskuelser.

Det ærede medlem hr. Hans Hækkerup synes, det er både urigtigt og ufornuftigt af mig at sige, at denne lov tager sigte på at ramme det kommunistiske parti alene eller først og fremmest dette. Ja, jeg har jo ikke sagt dette med en henvisning specielt til de paragraffer, det ærede medlem hr. Hans Hækkerup nu gennemgår. Det, jeg har sagt, er, at de, der er ophavsmænd til loven, og de, der stemte for den, gør det enten med den hensigt at ramme kommunister og ligsindede og alle, der er modstandere af Atlantpagten, eller de håber, at loven vil blive anvendt dertil. Jeg har talt om det, som det ærede medlem hr. Hans Hækkerup just kender udmærket: den subjektive hensigt, det subjektive forsæt, og det bliver jeg stå-